

ACC. NR. 2297

2297

Landskap: SkåneUpptecknat av Ernst BodermanHärad: PjäreAdress Tromsö SkofSocken: SkofBerättat av Detronella EijaUppteckningsår: 1928Född år 1838 i SkofLUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1

(10 sidor)

Uppteckningen rör Gammal Levdobön.

"Gud ske lov evinneligi
 för mat å dryck så underli,
 för Herrons gåvor allsamman.
 Gud speise våra själar
 i himmelrik. Amen."

Bordsbön.

Bön efter
 sätten.
 Häleri och
 klok gumm
 Om snapp-
 nanar.

ACC. NR.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Skåne* Upptecknat af *Emil Gorman*
Härad: *Byåre* Adress *Stensjö, Skof*
Socken: *Västra Karup* Berättat af *Helena Silja*
Uppteckningsår: *1929* Född år *1838* i *Skof*

2.

Uppteckningen rör

En gammal man skrattade på vägen, när han hade
så mycket såd, läsa följande kom:

"Nu har jag äntligen Kärnel sått.

Nu har jag gjort, vad jag förut sått.

Se nu, o gode Gud, hur

tiå tusen Kärnel har!"

*Bör efter
säden*

ACC. NR. 2297

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

Landskap: Skåne Upptecknat af Emilj Törnerman
 Härad: Pjärs Adress: Trossarp Höf
 Socken: Höf Berättat af Detronella Lilja
 Uppteckningsår: 1929 Född år 1838 i Höf

3

Härens
 och klock
 summa.

Uppteckningen rör
 En man hade en gång leivil förmål för en kvinna
 Kärlek men denna blev obesvarad, varför hon
 beslöt att hämnas på honom genom någon förtömm.
 Hur denna äf förhåll blef manusen bekräftad med en
 underlig sjukdom. Månen blef på mitten hufvud
 lekrom ad en hård piltand fästa, på att han endast
 med svårighet kunde äta någonting. Om denna
 sjukdom kunde sägas ardenligt. I detta tillstånd
 blef manusen sämsliggande under fem långa år
 utan kunna gilla någon hjälp för sin märkliga
 sjukdom. Hustrun och de söner till manusen
 menade till sist att det var förtömm att hämta

Skriv endast på denna sida!

2297
en "Klockgumma", vilket dunn dock ej tyckte om.
Svågern begav sig i väg för att hämta en mängd
med därifrån boende s.k. "Klockgumma". Vid framkom-
sten var hon dock frisk bort till en långt bort belägen
plats för att besöka en sjuk. Under tiden maudens
svåger varit på väg för att hämta henne, hade hon
varit arrotig och "känd på sig" - vilket hon senare berättade
att någon sökte henne. Hon hade därför rest till
baka ned och dag för att hinna hem i tid, vilket hon
också gjorde. På hemvägen till Hof blevo hästarna trötta
efter den mångmils ditfärden, och slutligen stannade
de, utom att skjutsbonden var i stånd till att få dem till
att fortsätta vidare, varför han mistrostade om en
lyskig hemresa. "Bry dig inte om hästarna, näe jag
är ned", sade den kloka gumman, i det hon stog av
vagnen, gick fram till hästarna och fjätade dem i huvudet.

Skriv endast på denna sida!

1.

2297

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

5.

Vad hon vidare gjorde med den ^{vän} väste inte skjutskondu-
 om på den som satt sig upp i ragnen, där sig hä-
 kerna åter i förrelse, och så fortsattes konversationen
 vidare avbröf. När gumman kom in i sjukrum-
 met såg hon ^{vän} den sjuka: "Ar ni den sjuka? Ni ser
 gälig ut." Svaret beslot gumman att "ärta" (adertala)
 honom. Sedan befaude hon fram en glas rödvin, som
 han skulle dricka. Mannen nekade först vel så: "Sant
 har ja' icke smakt på många år." Men gumman sa
 till honom: "Tom nu glaset i kottan!" — "Nu ska' de bli
 nytt blod i mannen i st. f. de gamla, sjuka blodet."
 Därefter gav hon befallning om en mannen, lyftas
 upp ur sängen och ledas omkring på jalvet. "Ngon
 är stark och duktig, lagg sina krafter på mannen!
 — Mannen ska' bli frisk, bara han vill tro. Han
 ska' bli far till många pojkar." Om en stund så hon:

Skriv endast på denna sida!

vidare: "Nu ska' här komma en å laura vän-
 teng, men om ska' inte få laura vänteng." Något
 senare kom oveteligen en gammal och vilde laura
 en vävsked. Hon gick då dit, vare, och de inte hade
 någon vävsked. Hon kvarade då: "De' e skam
 å' or; vi som e på våra kläjt. Å ja ved vi ha en."
 Då gammal, ända nekades, sökte hon gjaltvinn
 en vävsked för att koga den med vild, men då tog
 pigan efter tillägelse fast i gammal och kastade
 ut henne på gården samt stängde dörren efter
 henne. I detta ögonblick hörd man som' osynliga
 skator som ända ända visen skratta efter henne
 i förstugan och ute på gården. Kvinnan som
 var en ond kvinna, hade väst laura vävskeden
 för att ge den till tilläktat laura med någon slags
 trau som förhindra hennes tillfästade,
 vilket den klokka gammal förutsatt

och därför i god tid velut varma husets folk.
 Det är man inte lärinnas skulle minnsta sig
 om anledning för det kända Skatsträttet,
 sade den kloka gammeln: "Nej ja e Kommanå
 den ondt andra!" Nej ja e Kommanå är Herrans
 tidskipelse, för här e lias väl goda människor
 som ondt. Ja' har få den visheten, att ja kan
 se all på förhand." Hon hade också sagt tidskipelse
 leorden under vägen till den sjätte: "Ja ved den sjätte
 ente velt ta' emot mig, men därför kan ja' lättare
 kosta honom." Sedan hon lunnade sin patient,
 sade hon till honom, att han skulle kräkas mycket,
 men att det gjorde inte någon skada, utan han skulle
 bli bera efter det. Vid återfärden utkade hon att
 ta' emot någon ersättning för sitt besök utan
 begärde endast en gammal drus, som stod i
 "höjstuan". Kort tid efter hennes besök blev

2297
mannen mycket sjuk och bråklos blod, så att han
var övertygad om att hans sista stund var kom-
men. ¹⁷Stället blev manuset som den kloka
gumman förutsagt, efter detta fullkomligt friskt.
Han levde därefter i många år och blev fader
till sju pojkar och en flicka. —

— Denna flicka är manuset
ämnat i livet vara en mild och älsklig dotter,
som själv berättat för mig om denna händelse.

ACC. NR. 2297

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Skåne Upptecknat av: Emil L. Lohman
 Härad: Bjäre Adress: Boendörps Hof
 Socken: Hof Berättat av: Petronella Lijja
 Uppteckningsår: 1929 Född år 1838 i Hof

9.

Uppteckningen rör

Under snarjehausfejdena hände det här i Hof,
 att snarjehaus Romms in i gårdarna och togo
 med våld fräse bönderna. På grund av denna deras
 vådssed plögade man ibland gömma sina
 pengar i påghalmen eller i påug"puderna".
 Bondrevimmerna i en del av Hofs prästen Romms
 slutligen överens om att gömma sina pengar
 i en stor Koppargryta, vilken de förde bort
 till den s. k. "kärrevalsen" Borgvallen i Sjugelstorp,
 inom vilken de nedgrävde densamma. När de om
 söndagarna skulle bege sig till kyrkan, ju g

Skriv endast på denna sida!

2297
de först till "Bryggen" sedan togo upp Dygrytan
för att komma åt sina fyra behållare. Efter deras
användning vid gudstjänstbesöket, hade de till
bakvägrytan, vilken åter göms på samma
sätt under de närgångna Snyphanarna.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

10.

Om
snapp-
känner.